Carl Winsnes
MSC
ML
52
.B68
F54
1860

Fjernt fra Danmark,

eller:

Et Costumebal ombord.

Vaudeville-Ballet i to Akter

af

August Bournonville.

Musiken tildeels af Hr. **Glæser** jun. Decorationerne af DHrr. **Lund** og **Christensen**. Costumerne tegnede af Hr. **Edw. Lehmann**.

Opført første Gang i April 1860.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

Onsdagen d. 4de April 1866.

Personerne.

Fernandez, Consul	Hr. Füssel sen.	Hr. Brodersen.
Rosita, hans Datter	Jfr. Juliette Price.	Sophie Price
Alvar, hendes Frier	Hr. Funck.	— Hr. V. Price
Chefen paa den danske Fregat	— Holst.	
Wilhelm, Lieutenant i den danske Marine	— Scharff.	
Poul } danske Søcadetter	Jfr. P. Fredstrup.	
Edward } danske Søcadetter	Mad. Stillmann.	
Den Næstcommanderende	Hr. Ring.	
Marinelieutenanter	DHrr. Paetz, Eckardt, C. Price, Gerlach.	
Høibaadsmanden	Hr. Füssel jun.	
Hovmesteren	— Hoppensach.	
Ole Sluproer	— Gade.	
Jason } sorte Tjenestefolk	— Fredstrup.	
Medea } sorte Tjenestefolk	Jfr. Borup.	Jfr. Hansen.

Herrer og Damer af spansk Herkomst. Orlogsmatroser, Jungmænd og Skibsdrenge. Negere.

Handlingen foregaaer paa Kysten af det spanske Sydamerika; første Akt hos **Fernandez**, anden Akt ombord i den danske Fregat.

Charakteerdandse og Forklædninger.

Første Akt. Negerdands. Hr. Fredstrup, [Jfr. Borup] Jfr. Hansen.
DHrr. W. Price, Stendrup og 4 Børn.

Anden Akt. Dands af Eskimoer. Gold, Jeannette Tardini Lense, Dehn.
Dands af Chinesere. DHrr. Hoppe, Stramboe, Fredstrup. Hansen,
Jfr. P. Fredstrup, Mad. Stillmann.
Dands af Bayaderer. Jfrne M. Price, ~~Garlieb~~, Petersen. Cetti
Md. Gade og Thygesen. Jfr. Larsen. Thorberg, ~~Waldom~~, ~~Hammer~~.
Fandango. Jfr. Juliette Price.
DHrr. ~~Funck~~, ~~Hoppe~~, Stramboe. Scharff. Fred-
Jfrne S. Price, ~~Garlieb~~, ~~Petersen~~ strup. Price
Krigsdands af Indianere. Hr. Gade. Andersen.
DHrr. Busch, ~~W. Price~~, Stendrup.
~~Mad.~~ ~~Møller~~, Jfr. Juul. og Hansen.
En Visekjærling. Hr. Hoppensach.
Neptunus. Hr. Füssel jun.

Indlagte Musiknummere:

Negerdands efter Gottschalck.
Krigsdands af Indianere, componeret af Lumbye.
Finale af 2den Akt, componeret af Lincke.

Skouv.

Første Akt.

Skuepladsen forestiller Verandaen paa en pragtfuld Villa, med Udsigt til Rheden, hvor der ligger en dansk Fregat.

Første Scene.

Ved Tæppets Opgang sees Rosita hvilende i en Hængekøie og omringet af Sorte. En ung Dame sidder ved Pianoet, til hvis Toner to andre Veninder dandse, idet de afvexlende løbe fra Rosita til en Søofficeer, der tegner den ovennævnte Gruppe.

Wilhelm, den danske Marinelieutenant, har fuldendt Tegningen og viser den til Rosita, der skjænker den sit Bifald og ønsker at eie den; men Wilhelm, der gjerne selv vil beholde den, byder hende til Erstatning to andre Arbeider, nemlig et Billede af hans Fødeby Kjøbenhavn og et af det verdensberømte Øresund med Kronborg Slot. De unge Damer betragte med Henrykkelse disse Tegninger, og Rosita, der veed, hvilken Magt hun allerede udøver over den forelskede Sømand, yttrer med Hensigt en ubeskrivelig Længsel efter at see det fjerne Land.

Anden Scene.

Fernandez bringer Don Alvar, der overrækker Rosita en Bouquet, som hun modtager med Elskværdighed. Fernandez forestiller Wilhelm og Alvar for hinanden, og begge føle sig ligeoverfor en Rival. Rosita har bemærket deres Stemning, der morer hende, og giver hende Anledning til nyt Coquetteri.

Tredie Scene.

Negeren Jason melder to ganske smaa Søofficerer. Poul og Edward træde ind, hilse med Anstand og bringe en Indbydelse til et Bal ombord i den danske Orlogsmand. Stor Glæde blandt Damerne. Paavirket af Don Alvar, yttrer Fernandez nogle Betænkeligheder, men Rosita har snart overvundet dem. Hun tager Wilhelms Arm, Damerne bemægtige sig de to Cadetter, og Alle ile ud for at berede sig til Festen.

Fjerde Scene.

Alvar forestiller sin tilkommende Svigerfader, hvor farlig den danske Soofficeers Nærværelse kunde blive for deres Fremtidsplaner, men Fernandez søger at berolige ham og udtyder det Hele som barnagtige Phantasier af Rosita — „desuden reiser jo Wilhelm snart hjem igjen; nu maa der ikke tænkes paa Andet, end den forestaaende Lysttour". Han gaaer.

Femte Scene.

Jason og Medea have meget travlt. Alvar, som

bestandig er sysselsat med sin Skinsyge, vil udspørge dem, men den Ene efter den Anden seer paa ham, viser de hvide Tænder, ryster paa Hovedet og smutter bort. Alvar er ude af sig selv af Harme og ponser paa Hævn over sin Rival.

Medea kommer snart tilbage og bringer med en hemmelighedsfuld Mine en lille Æske fra hendes Frøken: den indeholder et Par Castagnetter. Alvar trykker dem henrykt til sine Læber, lover at benytte dem til den skjønne Dames Tjeneste og giver sig selv til at dandse.

De to Cadetter, der komme i det Samme, kunne ikke lade være at have den forelskede Bolerodandser lidt til Bedste, men Alvar betragter dem med kold Grandezza og iler ud.

Sjette Scene.

Poul og Edward betroe hinanden de berusende Indtryk, de have modtaget af de fortryllende spanske Øine; „men — med Lieutenant Wilhelm er det meget galt fat".

Sluproeren Ole bringer Posttasken, der gjennemsees med Heftighed. Der er Breve til Poul, til Lieutenanten, til ham selv og til flere af Kameraterne, men intet til Edward. Sorgmodig sætter denne sig hen til Claveret og spiller uvilkaarlig Melodien til den bekjendte Sang:

Over Havet, hvis blaanende Speil
Hver en Skjønhed gi'er dobbelt tilbage,
Mine Længsler til hende mig drage,
Hos min Moder jeg seer ingen Feil.
Hendes Blik gjør mig modig og kjæk,
Hendes Navn faaer mit Blod til at banke;
Overalt, for min Sjæl, for min Tanke
Staae de kjære, de hellige Træk.

Poul læser med Glæde og Rørelse et Brev fra en kjærlig Moder; Edward skjuler sit Ansigt i sine Hænder. Da drøner fjerne Kanonskud — det er Fregatten, der saluterer — det danske Flag vaier festligt i den klare Luft — de unge Venner føle, at deres fælles Moder er dem nær, og styrte begeistrede i hinandens Arme.

Syvende Scene.

Wilhelm kommer ind, fortvivlet over Rositas Luner, og bemærker ikke Cadetterne, der nærme sig med militair Honneur. Poul rækker ham med en vigtig Mine et Brev — fra Hjemmet — fra hende! — Wilhelm studser og blegner. Den Ring, han bærer paa sin Finger, minder ham om hende, han i Lidenskabens Storm havde glemt. Edward, der gjentager Sangens sidste Strophe, forøger hans Forvirring og Skamfuldhed, og han beder Poul at bevare Brevet for ham til et roligere Øieblik. Selv tager han Ringen af Fingeren, og da han hører Nogen komme, putter han den i Brystlommen. Han vil bortfjerne sig, men en uovervindelig Trolddom holder ham tilbage.

Ottende Scene.

Jason og Medea bringe Reisetøiet. Rosita, i Baldragt, kommer ved Faderens Arm. Alvar møder i spansk Nationaldragt, Fernandez i Consulsuniform. Selskabet samles til Afreisen. Wilhelm tager sit Tørklæde op for at vinke til Sluproerne, men i det Samme falder Ringen ud af Lommen og triller henad Gulvet. Jason tager den op og giver den til Rosita, der forgjæves spørger efter Eieren.

Wilhelm har ikke Mod til at vedkjendes den, og da hun anseer det for et Galanteri, binder hun Ringen til sin Vifte og tager Wilhelms Arm.

Sluproerne afhente Kufferter og Pakker, og Selskabet begiver sig afsted, Wilhelm lyksalig, Alvar fnysende af Vrede og Jalousie.

Niende Scene.

Poul og Edward yttre deres Mishag over Lieutenantens Opførsel. Jason og Medea, der have bemærket, at Edward kan spille paa Claveer, ville nu benytte Herskabets Fraværelse til at faae sig en lille Svingom, og overtale den musikalske Sokadet til at spille en Dands for dem, som de udføre med inderlig Fornøielse. Børnene komme til med deres Trommer; to andre Negere slutte sig til dem, og Lystigheden stiger, indtil Ole afbryder Dandsen for i største Hast at kalde Eftermolerne til Stranden. Poul og Edward ile afsted med Ole, fulgte af Negerfamiliens Jubel og Tak.

Anden Akt.

Skuepladsen forestiller Agterdækket af en Fregat. Til Høire og Venstre Kanonporte, Vanter og Finkenetter; midt paa Scenen Nedgang til Batteriet; længere tilbage Mesanmasten, Rattet og Ruffet; i Forgrunden et festlig udsmykket Solseil.

Første Scene.

Der er Stilhed paa Dækket; Ole staaer lænet til en Kanon og læser sit Brev, medens andre Matroser skrive eller sidde tankefulde. Skildvagterne staae ved Falderebstrapperne, og Baadsmanden holder Udkig.

Der stødes i Qvarteermesterpiben, og Mandskabet strømmer til fra alle Kanter. En Fest bebudes; der skal være Dands og Mummespil, og fornemme Fremmede ere budne ombord. Chefen, der monstrer Besætningen, yttrer det Haab, at alle Mand ville ved Orden og god Disciplin gjøre Flaget Ære.

Officererne uddele Rollerne og bestemme, at det unge Mandskab skal agere Damer. En Kiste med brogede Dragter bæres frem, og Ole forestaaer Fordelingen af Costumerne, der prøves under Latter og give Anledning til overgiven Spøg.

Anden Scene.

Man hører Aareflag fra Chaluppen, der bringer de Fremmede. Der pibes til Falderebet, som besørtes med behørig Ceremonie. Officererne, en galla, hjælpe Herrer og Damer ombord, og Chefen byder dem velkommen. Rosita og Wilhelm ere de sidste, og Alle flokke sig omkring den smukke Argentinerinde. Wilhelm er bleg og adspredt, og hans Kamerater bemærke, hvorledes hans Blikke svæve imellem Rosita og hendes forhadte Frier. Der bydes Forfriskninger, og Damerne tage Sæde under Solseilet.

Tredie Scene.

Trompeterne give Signal til Festen. Fregattens Musikcorps sætter sig i Spidsen for et Optog af Sømænd, i hvis Midte Neptunus og de fire Vinde fremtræde i groteske Skikkelser. Under en munter **Reel** stedes to unge Candidater til Navigations-Examen, men erholde kun maadelige Charakterer. Neptunus træder ærbødig hen til Chefen og beder ham vise den Cours, der bør styres. Chefen gaaer ind paa Spøgen, og viser paa Kaartet: Buenos Ayres! I samme Øieblik tones det argentinske Flag, og Nationalhymnen istemmes af Musiken. Dette Galanteri bliver optaget med Begeistring af Gjæsterne, der gjøre Gjengjeld ved et Leve for H. Maj. Kongen af Danmark.

Fjerde Scene.

Efter en Quadrille, der dandses af Soofficerer og

fremmede Herrer med deres Damer, følger en Række af Charakteerdandse i følgende Forklædninger:

(1) **Et Eskimoisk Brudepar,** fremstillet ved to Skibsdrenge.

(2) **En pas de cinq i chinesisk Stiil,** ved tre spanske Herrer, samt Poul og Edward som Damer.

(3) **En Dands af Bayaderer,** ved Rositas Veninder.

Denne Dands giver Anledning til en Skaal for Damerne, der udbringes af Chefen.

Femte Scene.

Castagnetterne rasle, og Rosita, i andalusisk Costume, træder ud af Cahytten, takker paa sine Landsmandsinders Vegne, og begynder at dandse

(4) **en Fandango,** hvori D. Alvar, Damerne og deres Cavalerer deeltage. Rosita, der henriver Alle ved sin Ynde og Lethed, tager en Rose af sit Haar og betegner den som Prisen for den bedste Dandser. Herrerne kappes om at vinde den, da Lieutenant Wilhelm pludselig i spansk Dragt stiller sig i de Kæmpendes Række. Dandsen antager nu mere og mere en dramatisk Form. Ingen af Medbeilerne vil give efter, og Rosita forstaaer bestandig at oplive dem ved nyt Haab; endelig lover hun i sin Overgivenhed at skjænke Prisen til den, der bringer hendes Vifte tilbage, og med et let Sving kaster hun den overbord.

Alle studse, men Wilhelm, der ligesom ved et Lynglimt erindrer sig, at et dyrebart Tegn hænger ved denne Vifte, betænker sig ikke længe, og tiltrods for hans Kameraters Foreſtillinger springer han ud efter den. Almindelig Bevægelse, Engstelighed og Forstemthed.

Sjette Scene.

Endskjøndt baade Mandskab og Officerer anse Wilhelm for halv forrykt, juble de dog ved at see ham komme op med Viften, som han har hentet fra Bølgerne. Han kaster en Kappe om sig, træder med Ridderlighed hen for den stolte Skjønne og overrækker hende Viften, idet han med et betydningsfuldt Blik løser Ringen af Baandet og sætter den paa sin Finger. Rosita seer forlegen paa den omtvistede Rose, men Wilhelm betegner Alvar som den, der har vundet Dandsens Priis, hilser med Værdighed og bortfjerner sig med Følelsen af, at han nu er fuldkommen helbredet for sit farlige Sværmeri.

Syvende Scene.

En vild og skingrende Musik lader sig høre, og et nyt Optog kommer frem: Det er Ole og fem af hans Kamerater. De udføre

(5) **En Krigsdands af Indianere.**

Deres truende og lidenskabelige Gebærder forøge Rositas Sindsbevægelse, og hun anmoder sin Fader om at tænke paa Hjemreisen. Under gjensidige Høflighedsbeviser tages Afsked. Chefen beordrer Chaluppen til de Fremmedes Tjeneste, og de forlade Fregatten ved Aften, medens der hænges farvede Lanterner omkring i det festligt smykkede Skib.

Ottende Scene.

Chefen og Officererne have taget Plads ovenpaa Ruffet, hvor de danne en gemytlig Klynge. Mandskabet har faaet Lov at holde sig lystigt paa Dækket. Høibaadsmanden,

bestandig forklædt som Neptunus, serverer en Bolle Punsch; der klinkes og drikkes Skaaler for de Kjære i Hjemmet. I det Samme høres en velbekjendt Melodi nede fra Batteriet, og en kjøbenhavnsk Visekjærling (den forklædte Hovmester) titter op og føres i Triumph frem iblandt sine gamle Venner, drikker Punsch og uddeler Viser. Sangene ledsages af Dands og Coquettering. Munterheden stiger, og snart bliver den populaire Muse bestormet med paatrængende Hyldinger. Neptunus griber sin Trefork og paabyder Stilhed. En Skare groteske Havfruer stige op fra begge Falderebstrapperne og danne en Krands omkring Masten. De vinke ad de brave Sømænd og søge at lokke dem til sig, men disse modstaae standhaftig. Paa et givet Tegn falde de phantastiske Dragter, og danske Bønderpiger fra Sjælland og Amager klappe i Hænderne ad de forbausede Matroser. (Denne Scene har til musikalsk Motiv Visen:

Skjøndt Du, o stolte Hav,
Var mangen Sømands Grav,
Elsker han Dig.
Men seer han Fødestavn,
Staaer han med udbredt Favn,
Jubler sin Piges Navn,
Er lykkelig.)

En brusende **Lang-Engelsk** afløser den alvorlige Sang, og de lystige Par svinge sig i hvirvlende Kredse. Dandsen afbrydes ved Toner fra Kysten — det er de Fremmede, der ere komne iland, og vise deres Opmærksomhed imod de Danske ved at lade blæse:

„Vift stolt paa Codans Bølge,
Blodrøde Dannebrog."

Alle lytte andagtsfulde til, og i dette Øieblik træder Wilhelm, i Uniform, frem i Forgrunden. Han standser be-

væget og betragter den Ring, som han nær havde tabt. En lille Amagerpige gaaer hen til ham og rækker ham et Brev. Det er Poul, der har grebet det rette Øieblik, thi medens den fædrelandske Sang gjentages i det Fjerne, læser og lyser Wilhelm de Linier, der atter bringe Fred og Lykke tilbage i hans Sjæl.

Niende og sidste Scene.

Paa Chefens Befaling tændes Glædesblus, Musiken falder ind med en stormende Galopade, og Dandsen gaaer med Jubel og Glæde paa Fregattens Dæk — fjernt fra Danmark.

Dækket falder.